

## POSTANOWIENIE

23 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z wniosku E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.  
z udziałem Skarbu Państwa - Starosty G., P.1 spółki akcyjnej w W. i P.2 spółki  
akcyjnej w W.  
o zasiedzenie służebności,  
na skutek skargi kasacyjnej P.2 spółki akcyjnej w W.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim  
z 29 czerwca 2023 r., V Ca 146/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. ustala, że wnioskodawca i skarżący ponoszą koszty postępowania kasacyjnego we własnym zakresie.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna uczestnika postępowania P.2 S.A. w W. od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 czerwca 2023 r. zawiera wnioszek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącego, związane z zarzutem, że „Specyfika działalności uczestników ad.2) i ad.3) powoduje, że na terenach kolejowych nie powinno być możliwe nabycie służebności w drodze zasiedzenia” oraz przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu biegiem terminu zasiedzenia nie daje zaś podstaw. W orzecznictwie podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje również podstaw do uznania, że istnieje potrzeba wykładni przepisów w kwestii „od kiedy liczyć termin zasiedzenia służebności przesyłu oraz kwestii ewentualnego zaliczania okresu posiadania służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu” przed 3.08.2008 r. do okresu posiadania służebności przesyłu”, w zakresie wskazanym przez skarżącego, przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa będąca następstwem rozbieżności w orzecznictwie sądów lub spowodowana poważnymi wątpliwościami przy ich interpretacji. Skarżący nie wskazał w sposób przekonujący na istnienie tego rodzaju wątpliwości w sytuacji, gdy powołane przez skarżącego przepisy były już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[a.ł.]